Cinc estrelles

SENDU PETIT

CiNC ESTRELLES

SENDU PETIT

Avant
editorial

Primera edición, julio de 2026
© SENDU PETIT, 2026

Maquetación y diseño:
Avant editorial
Avenida de Londres, 6, Portal 1, Atico A,
28500 Arganda (Madrid)
www.avanteditorial.com
info@avanteditorial.com

Cualquier forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra solo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo excepción prevista por la ley. Diríjase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necesita fotocopiar o escanear algún fragmento de esta obra (www.conlicencia.com)

ISBN: 9791388449017
THEMA: BFF — FFMH — FF — FBQZ — FLW
DEPÓSITO LEGAL: M-17326-2026

CAPITOL I

Barcelona divendres 01/ 03/ 2024 (0'45 hores)

Eren tres quarts d'una de la nit quan el so del mòbil despertà l'intendent Carles Garcia just quan acabava d'agafar el son. Passaven pocs minuts de les dotze quan, un cop acabat l'episodi de la sèrie, ell i la seva dona decidiren apagar la tele i que el següent ja el veurien l'endemà; tots dos tenien son i, de comú acord, decidiren que era hora de dormir. Just en agafar el son, sonà el telèfon.

— Digueu?

— Carles, soc el Ferran (comissari dels Mossos d'Esquadra). Perdona que et truqui a mitja nit, però es tracta d'una emergència al més alt nivell. M'ha trucat ara mateix el conseller d'Interior fet un sac de nervis pel que està passant a un hotel de cinc estrelles de Barcelona.

— Què collons està passant? Tan important és perquè em despertis a mitjanit?

— Pel to amb què m'ha parlat el conseller, suposo que sí. Saps que demà es clausura el Mobile World Congress (MWC). Doncs dedueixo que un alt executiu d'una empresa emblemàtica de la informàtica universal ha estirat la pota a la suite de l'hotel de luxe on està allotjat, cardant amb una puta d'alt standing, a l'abast solament de gent d'infinit poder adquisitiu.

— I tot això, què hi té a veure amb què em desvetllis a mitjanit?

— Carles, es tracta d'endur-se en secret la meuca de l'hotel sense cridar l'atenció del personal de servei. Una mínima indiscreció podria provocar un terrible daltabaix a la companyia que representa. També cal un certificat de defunció justificant que la causa de la mort pot considerar-se una més dintre les qualificades «sobtades», sense saber ben bé per què. Oi que m'entens?

— Doncs no. No en tinc la menor idea. Si tu ho veus tan clar, tens més autoritat i llibertat que jo per fer-ho. És així o no?

— Molt bé, Carles, tu guanyes. Ara t'ho demano per favor: ajuda'm a sortir-me'n del merder que m'ha fotut a sobre l'inútil del conseller. Tu tens més experiència que jo a trampejar situacions compromeses com aquesta; per part meva tens carta blanca per actuar com et donin els collons, sempre que no surti a la llum aquesta conversa. Tu i jo mai hem parlat d'aquest afer. En cas d'haver-hi alguna filtració, ho negaré davant un santcrist si és necessari. Tinc plena confiança en tu.

— Qui era? —preguntà la muller, mig adormida.

— Qui volies que fos, el torracollons de sempre. Procura dormir; jo he de sortir i trigaré una bona estona a tornar. De moment no tinc gens clar com organitzar aquesta merda. Començaré per fotre també la nit enlaire al forense.

— Qui és? —veu rogallosa.

— Hola, Maurici, soc l'intendent Carles Garcia. Perdona que et truqui a mitjanit, però necessito la teva presència per retirar un cadàver i certificar la seva defunció.

— Cago en Déu, si és un cadàver pot esperar fins al matí, no crec que se t'escapi.

— Deixa't de conya, Maurici. A mi m'ha despertat el comissari; segons ell es tracta d'un mort d'alt nivell. Ja et posaré al corrent quan ens trobem. Ara necessito que agafis una ambulància amb dos portalliteres i, sense fer gens de soroll, us dirigiu a l'hotel que hi ha al Port Olímpic. Sobretot, res de sirenes: és una zona d'oci nocturn molt concorreguda a aquesta hora. Procureu passar desapercebuts. Estaré esperant-vos a l'entrada del pàrquing de l'hotel.

Efectivament, quan hi arribaren trobaren a l'entrada del pàrquing l'intendent Garcia acompanyat per un vigilant nocturn, possiblement per indicar-los el lloc on deixar l'ambulància i, alhora, guiar-los fins a la suite del luctuós succés. Caminaren procurant no fer soroll, intercanviant les recurrents frases de quan et trobes en situacions en què no saps exactament què ha passat. Dins la suite hi trobaren solament dues persones —a part del mort, és clar—: un senyor de mitjana edat, vestit de negre i camisa blanca, que hom podia confondre amb un cambrer, els obrí la porta. Més endins, asseguda en un sofà, una senyora (possiblement la meuca testimoni presencial), però el seu aspecte, la postura en la manera de seure i l'elegància en vestir ho posaven en dubte. Podia ben bé tractar-se d'una dama esperant la limusina per assistir a una funció de gala al Liceu. Posseïa aquell misteriós atractiu de les femelles que mai passen desapercebudes: vagin on vagin, el seu aspecte i comportament no fan pensar ni de lluny que sigui una escorta, altrament anomenada «acompanyant». En fi, una prostituta de luxe, no a l'abast de tothom. Malgrat guanyar-se la vida fent de puta, tenia un «no sé què» que marcava una diferència que deia al subconscient: aquesta dona la conec. Reafirmava la seva intuïció en veure el mig somriure amb què ella li corresponia.

Garcia tallà en sec la banal xerrameca del representant de l'hotel convidant-lo a sortir de l'habitació; el forense necessitava estar sol per examinar el difunt i ell volia parlar a soles amb l'única testimoni del que havia passat, o sigui, la dona del mig somriure asseguda al sofà. L'acompanyà a la porta i li demanà que esperés al passadís per si de cas necessitaven la seva ajuda. Maurici Escofet (el forense), ajudat pels dos portalliteres, inicià el procés amb el cadàver, i ell se n'anà directament cap al sofà, des d'on la distingida dama no havia apartat la vista de l'intendent d'ençà que aquest entrà a la luxosa habitació.

— Bé, senyora, penso que és massa tard per dir bona nit i massa d'hora per dir bon dia; també crec que, donades les circumstàncies, ni una ni altra expressió s'escau en aquest moment. Pregunto: està anímicament preparada per parlar serenament del que ha passat?

— No es recorda de mi, inspector Garcia?

— Ostres, ara sí: la Georgina Barral. La muller de Ferran Rossinyol.

— Exmuller. Estic divorciada, senyor inspector.

— Exinspector. Ara soc intendent, senyora Barral. Vaig ascendir gràcies a una sucrera; sap a què em refereixo?

— M'ho imagino i ho celebro. De veritat.

— Doncs pot celebrar-ho per partida doble: la seva amiga Viqui Quiroga ja no és sergenta, és inspectora. Resoldre de forma brillant l'assassinat de la parella Elisenda i el seu marit, l'advocat Martorell, fou premiat ascendint-nos un grau a l'escala de comandament.

— Oh, la Viqui! Mai podré agrair-li suficientment els ànims i l'afecte que em va donar en el moment que més ajuda necessitava. Quan la vegis, digues-li que em faria molta il·lusió poder-nos trobar tant en tant.

— I tant que li ho diré; la farà molt contenta, t'ho ben asseguro. Ella tot sovint em parla de tu: «Qui sap què estarà fent la Georgina?». Confio que tingui una vida feliç amb l'Alsàcia i la Lorena. Ja ho veus, recorda perfectament el nom de les bessones. Ha estat a punt de trucar-te un fotimer de vegades, però se n'ha abstingut tement que podries agafar-ho com una tafaneria.

— Tafaneria? Quin disbarat! No pots imaginar-te l'alegria que tindria si, en despenjar el telèfon, oís la seva veu. Digues-li així mateix.

— Li ho diré, dono per fet. Què et sembla si reprenguéssim el fil on l'hem deixat? Té pebrots, la cosa. Després de quatre anys d'incomunicació, ha calgut un altre mort en estranyes circumstàncies per retrobar-nos de nou. Dit això, no cal dir-te que jo he vingut a fer la meva feina i el protocol m'obliga a fer-te les preguntes de rigor. Però en aquest cas preferiria deixar aquesta praxi arraconada i donar a la conversa un caire amical on es pot parlar de tot i, alhora, si no ve de gust, oposar-s'hi. A mi ja m'has fotut la nit enlaire; o sigui que, per part meva, podem romandre aquí fins que surti el sol si, a canvi, podem estalviar-nos l'interrogatori a comissaria. Et sembla bé?

— Jo estic avesada a treballar de nit i dormir de dia. Més clar ja no t'ho puc dir.

— Collonut. Georgina, com és que has acabat aquí?

— Com he acabat aquí? Doncs vaig començar a treballar-hi per força. Continuo per pròpia voluntat. M'hi trobo molt bé. Les condicions de treball són molt estrictes, és cert, però la retribució bé que s'ho val. Faig una feina que m'agrada i, a més, me la paguen molt bé.

— Em dius que vas començar per força? Expliquem-ho.

— Carles, és una història complexa que requereix molt de temps per exposar-la i no menys hores de reflexió per

entendre-la en profunditat. M'han dut «aquí» una pila de vicissituds que, si haig d'explicar-les una per una, no solament se'ns farà de dia, sinó que tornarà a fer-se de nit.

— Bé, no et demano una declaració detallada; fes-me'n una síntesi només. No soc cap indigent intel·lectual: vull només tenir un punt per començar.

CAPITOL II

Bé, tu vas conèixer quina mena d'home era el meu ex abans que jo; com a professional, un brillant enginyer informàtic; com a persona, un autèntic fill de puta i un criminal. Un maleït assassí, el qual havia decidit matar-me a mi perquè li feia nosa. Inesperadament, una estimada amiga, inconscientment, em salvà la vida —a canvi de la seva— ingerint la tassa de te amb cianur que hauria begut jo l'endemà al matí.

Un cop dit això, centrem-nos solament en la vessant del brillant enginyer i exemplar empresari. Tot això és ben cert: creà, a partir de zero, una empresa que permeté donar a la seva família un nivell de vida que, fins i tot jo, filla d'una acomodada família burgesa, mai hauria pensat gaudir. No hi ha punt de comparació entre viure en un pis senyorial de l'Eixample barceloní i viure en una espaiosa casa unifamiliar envoltada de gespa en una privilegiada urbanització a l'abast de ben poca gent. Tampoc es pot comparar dur les filles —és el meu cas— a un col·legi de monges al carrer Copèrnic de Barcelona amb matricular-les en una escola laica de Ginebra, a Suïssa.

Podria continuar, però penso que no cal; és més que suficient per entendre l'estatus on vivia quan, en el meu matrimoni, tot eren flors, violes i romaní. Bé, doncs, tot aquest conte de fades s'esvaí aquell capvespre que us enduguéreu emmanillat l'home amb qui jo estava casada en aquell moment, i començà

a minvar la font d'ingressos que permetia gaudir d'un còmode nivell de vida que no t'adones del seu valor fins que estàs en perill de perdre'l.

La petita empresa creada pel meu marit, en quedar-se sense la seva direcció, entrà en el que se'n sol dir «caiguda lliure». Amb tot i la bona voluntat dels treballadors, al cap de sis mesos la facturació havia baixat a la meitat i, lògicament, el compte corrent del banc no solament deixà de créixer, sinó que començà a minvar. Evidentment, vaig haver de plantejar-me fins quan podria aguantar les despeses de la comunitat i la manutenció de les filles a Ginebra.

El punt d'inflexió es donà la data assenyalada per renovar el contracte anual de manteniment amb la multinacional «Five Tsars» (Cinc Estrelles a Barcelona): en assabentar-se que Ferran Rossinyol —el seu home de confiança— no estava al front d'Inforssinyol SL, rebutjaren la renovació. Fou el cop definitiu. Perdre el client Cinc Estrelles equivalia a la pèrdua del quinze per cent de la facturació anual. O sigui, la mort per inanició de l'empresa. Aquesta és la causa del perquè avui em trobis aquí.

— Cinc Estrelles? Em sona, però no exactament a què es dedica. Tan important és aquesta multinacional?

— La seu central és a Frankfurt Fünf Sterne, i té delegacions arreu d'Europa i també als Estats Units: Five Stars a Nova York i Washington, i per descomptat a Londres; Cinq Étoiles a París; Cinque Stelle a Milà i Roma. La llista podria seguir, però penso que és suficient per fer-te una idea de la seva importància. A què es dedica? És on jo treballo, i confio poder-hi seguir treballant uns quants anys més.

L'entrada en escena del forense Maurici Escofet interrompé el didàctic relat de la Georgina avisant que ell ja tenia la feina

gairebé feta; els portalliteres estaven a punt per endur-se'n el cos cap al dipòsit anatòmic per practicar l'autòpsia.

— Em queda solament un últim requisit obligatori per complir i, si no hi ha res més de nou, també me n'aniré amb ells.

— No tens clara la causa de la mort? —preguntà l'intendent Garcia.

— Gens ni mica —respongué el forense Escofet—. És per això que vull fer-li l'autòpsia abans de signar el certificat de defunció.

— Bé, i quin és el requisit que et falta complir?

— Elaborar una minuciosa llista de les pertinences que duia a sobre l'última persona que el veié en vida. En aquest cas, és vostè, senyoreta...

— Georgina, em dic Georgina Barral. El senyor Garcia em coneix perfectament.

— És bo saber-ho, senyoreta Georgina. Em permet la seva bossa de mà, si us plau?

— Aquí la té. Si està buscant una arma, puc assegurar-li que no n'hi trobarà cap.

— Senyoreta, el concepte arma és amplíssim. Conec casos en què una simple agulla imperdible resultà ser l'arma del crim.

El forense abocà el contingut de la bossa damunt la tauleta de centre situada just davant el sofà i començà a examinar —duia encara els guants posats—, un per un, cada objecte de l'escampall estès damunt la taula: perfum, pinta-llavis, un joc de claus, una capsa de preservatius encetada, un paquet de mocadors de paper per encetar.

Aturà l'escorcoll rutinari quan agafà un embolcall d'alumini per una banda i de plàstic transparent per l'altra, normal dels utilitzats en la indústria farmacèutica, ple de pastilles però sense

nom ni la mínima referència de la seva composició. Aquest detall sí que li cridà l'atenció.

PASTILLES ANTIHEMORRAGIQUES (?)

—Aquestes pastilles? (el forense)

— Són pastilles coagulants; les duc sempre a sobre per si m'arriba la menstruació en un moment inoportú. És un detall que cal tenir en compte en la feina que faig. Una hemorràgia prolongada podria dur-me directament a l'atur. És solament per això que sempre en duc una targeta a la bossa.

— Ho entenc perfectament, de la mateixa forma que vostè entendrà que, a falta d'informació científica i procedència, he d'agafar una mostra per poder-la analitzar.

Un cop sols, la Georgina i el Garcia reprengueren la conversa al punt on foren interromputs pel forense.

— Com i quan decidires entrar en aquest, diguem-ne, negoci?

— Tant bon punt la secretària em notificà la no renovació, vaig sol·licitar una entrevista amb el delegat de Cinc Estrelles a Barcelona per negociar en privat la renovació del contracte. Em deixà molt clar que la decisió no depenia d'ell. La seva missió consistia a mantenir informada la direcció general de Frankfurt fins a l'últim detall de la gent que, d'una manera o altra, tenia relació amb Fünf Sterne. El cas del seu marit va ser titular en primera pàgina de molts diaris. Pot imaginar-se que no devia ni podia amagar la mínima informació. Ho sento per vostè, senyora Rossinyol; la cosa està així i jo no puc canviar-la.

— I? (el Garcia)

— Vaig esclatar a plorar com una bleda assolellada, suggerint que, en no poder tirar endavant l'empresa, no em quedava altra sortida que el suïcidi. Si fos vint anys més jove —vaig dir-li— em prostituiria, però ja se m'ha passat l'edat.

— Perdonin la indiscreció, senyora Rossinyol, però vostè ha obert la porta. Quants anys té ara vostè?

— Quaranta-dos. A què ve aquesta pregunta?

— Vostè acaba de manifestar que, de ser vint anys més jove, es dedicaria a la prostitució. És cert o no?

— Doncs sí, és cert. No tinc ofici ni benefici; vaig deixar la universitat per convertir-me en mestressa de casa i ser una mare exemplar. I què n'he tret de tot això? Ser l'ex d'un assassí que de cop i volta fa nosa a tothom. Només em queden dues filles i tremolo en pensar quina serà la seva reacció quan els digui que no poden seguir estudiant a Suïssa.

— Vostè coneix perfectament l'activitat de Cinc Estrelles, la multinacional que tants beneficis ha donat a l'empresa que ara vostè representa, no ho sap? Doncs ara jo li ho diré. Cinc Estrelles a Barcelona és una franquícia de Fünf Sterne que té la seu central a Frankfurt, des d'on administra i controla delegacions arreu del món. Factura centenars de milions de dòlars anuals i tots procedeixen del mateix origen: la prostitució. Prostitució d'alta qualitat, evidentment, i per tant molt ben pagada. Vostè reuneix els requisits perfectes per entrar-hi a treballar: és alta, esvelta, molt guapa i l'edat perfecta: quaranta-dos anys. Es troba just a l'equador de l'escala establerta per entrar a l'organització: trenta-cinc / cinquanta anys. No s'admeten inscripcions més joves de trenta-cinc anys ni més grans de cinquanta.

— Em vol fer creure que hi ha homes que paguen per ajaure's amb dones de cinquanta anys?

— Homes i dones també. Fer l'amor no té fronteres, ni d'edat ni de sexe.

— Jo tinc entès que a tothom, homes o dones, paguen per anar-se'n al llit amb gent més jove, no més gran.

— La raó de ser de Cinc Estrelles consisteix en quelcom més que oferir dones per ajaure's al llit. Facilita trobar dames de companyia per ser presentades en els més distingits esdeveniments sense despertar la menor sospita del veritable ofici a què es dediquen. És ben cert que l'objectiu principal del contracte no és altre que enllitar-se i fer l'amor, però si abans hi ha especials preliminars que el client no gaudeix a casa, si el resultat final resulta apoteòsic, la generositat vers la "senyora" és il·limitada. Pensi que la clientela de Cinc Estrelles està plena de persones d'alt nivell social, cultural, polític i, per descomptat, gran poder adquisitiu. Aquesta elit no busca una puta per fotre un clau a corre-cuita i s'ha acabat. Vol una dama per assistir amb ella a esdeveniments socials, culturals o artístics amb tota la naturalitat del món, sense despertar la menor sospita. La milionària facturació anual n'és la prova fefaent.

— Entenc que el compromís inclou treballar al llit i fora del llit?

— Bé, si vostè considera que assistir a la inauguració d'una galeria d'art, a una representació operística, dinar al Maxim's a París, sopar al Via Veneto a Barcelona és treballar, doncs sí: són sacrificis que van inclosos en la tarifa sempre i quan vostè ho hagi acceptat en signar el contracte. Celebro, senyora Barral, veure el seu interès per l'oportunitat que li ofereixo. Per a mi és un plaer respondre a les seves preguntes i, amb molt de gust, li facilitaré tota la informació que necessiti.

— Moltes gràcies. Expliqui'm quina mena de contracte s'ha de signar per treballar a Cinc Estrelles. No m'ha quedat clar del tot.

— Doncs un contracte laboral com qualsevol altre: un acord entre els drets i els deures de cadascuna de les dues parts, l'empresa i l'empleat.

— Podria donar-me una còpia per llegir-lo detingudament a casa?

— No existeix un patró model; cada contracte és personal, adaptat a la disposició de la sol·licitant. El que sí puc fer és facilitar-li un qüestionari on només cal marcar amb una X la casella pertinent. Hi ha també un espai en blanc on l'aspirant pot exposar possibilitats que no figuren en el qüestionari. Per part de l'empresa només hi ha dues condicions innegociables: una disposició total de deu hores diàries els set dies de la setmana. Això no priva que les afiliades siguin lliures de fer serveis pel seu compte les hores que tenen lliures, sempre que les cites siguin en hotels de cinc estrelles. Qualsevol incident fora d'un establiment d'aquesta categoria no tindrà dret a reclamar cap responsabilitat de les que, segons el contracte, corren a càrrec de l'empresa, com són, per exemple, assistència mèdica, defensa policial i judicial. Això també queda ben especificat. Aquí té el qüestionari; llegeixi-se'l amb calma a casa seva i ja em donarà la seva opinió. No oblidi que només hi ha dues condicions no negociables. En la resta, estic segur que podem arribar a un acord. I aquí em tens.

— Bé, ara et demano que no em prenguis per xafarder però, si m'expliques detalladament com funciona la multinacional on treballes, ens pot ser de gran ajuda, a tu i a mi, per tancar aquest cas sense fer gaire mullader. Pel que m'ha insinuat el comissari, l'home que s'ha mort follant amb tu és —millor

dit, era— un personatge molt influent en camps diversos. Això, parlo amb coneixement de causa, representa tenir amics i també enemics en igual proporció. Però és massa aviat per especular sobre aquesta qüestió; mentre no se sàpiga quina és exactament la causa de la mort, és fer volar coloms i para de comptar. Són quasi les tres de la matinada; penso que el millor que podem fer és aprofitar per dormir les poques hores que queden abans no es faci de dia. Demà, tan bon punt sapiguem el resultat de l'autòpsia, ja t'avisaré per si cal o no continuar aquesta conversa. Si vols, puc acompanyar-te a Esplugues; a aquesta hora no és fàcil trobar taxi.

— Gràcies, però no cal. Cinc Estrelles té previst fins a l'últim detall el desplaçament del seu personal.

Dissabte 02/ 03/ 2024 (09 hores)

Quan a les nou del matí l'intendent Carles Garcia arribà al seu despatx, trucà a la inspectora Victòria Quiroga, destinada a la comissaria de les Corts, citant-la a una reunió aquell mateix matí. Volia parlar amb ella d'un assumpte particular, de moment encara no oficial, però que indirectament podia afectar-la. Al cap de mitja hora, la inspectora feia acte de presència al despatx de l'intendent.

— Bon dia, Carles. Com pots veure, he vingut tan de pressa com he pogut. Tu em diràs?

— Bon dia ho serà per tu; jo no puc dir el mateix. Com es diu col·loquialment, he passat la nit del lloro.

— I això com ha sigut?

— Com ha sigut? Te'n recordes d'una tal Georgina Barral?

— Hòstia, no em diguis que està embolicada altre cop en una mort en estranyes circumstàncies?

— Podria estar-hi, però fins que no tinguem el resultat de l'autòpsia no estic en condicions de saber si la mort s'ha produït per causa natural o per homicidi. Et posaré al corrent de la situació i, en sortir, te'n vas directament a l'IAF i parla amb el Maurici Escofet, que ja haurà acabat l'autòpsia. Si no és així, t'esperes, però no surtis d'allà sense haver parlat amb ell. Vull que t'ocupis d'aquest cas a partir d'ara mateix.

Estic disposat que Afers Interns obri un expedient per violar les ordenances: l'amistat que teniu tu i la Georgina crea un conflicte d'interessos que automàticament et deixa fora. Però tant se me'n fot; tinc suficients proves de la teva integritat per no deixar-te influir pels sentiments. També estic segur que mai m'hauries perdonat haver-te deixat al marge.

L'intendent Garcia, sense entrar massa en detalls, posà la inspectora Quiroga al corrent de l'activitat actual de la Georgina i de l'organització Cinc Estrelles en la qual treballava. Evidentment, li donà els records i li transmeté la il·lusió que li faria poder parlar amb ella de tant en tant.

— Sigui quin sigui el resultat de l'autòpsia, truca-la. La faràs molt contenta —li digué quan sortia del despatx.

CAPITOL III

Quan la inspectora Quiroga arribà a l'IAF (Institut Anatòmic Forense), Maurici Escofet estava ocupat elaborant el diagnòstic de l'autòpsia, al peu del cadàver encara obert en canal. La identificació d'inspectora policial li permeté accedir sense problemes fins a l'espai on els forenses acostumen a fer la seva feina.

— Com ho tenim, això, Maurici?

— Hola, Victòria. Doncs, de moment, només puc dir-te que la mort no esdevingué per causes naturals. Es tracta d'un homicidi meticulosament calculat.

— N'estàs segur? En què es basa la teva ferma opinió?

— No és una opinió, és una constatació. A la una de la nit, la temperatura i l'aspecte del cos es corresponien amb el temps transcorregut d'ençà de la defunció. A les deu del matí, o sigui, havent passat només vuit hores, la sang ja estava en el grau de putrefacció que en circumstàncies normals presenta al cap de dues o tres setmanes. He encarregat analitzar amb caràcter d'urgència diferents trossos d'artèria per saber què ha causat aquesta ràpida descomposició. Tan bon punt tingui el resultat, t'ho diré. Mentrestant —si m'ho permets— faries bé de no perdre de vista la sòcia que estava amb ell. T'ho dic basant-me en el que he deduït, que tant el Garcia com tu coneixeu molt bé. De no haver-hi intervingut una tercera persona, és l'únic testimoni presencial de què de moment disposem.